

PROSTOR SE ŠIRI – VEDNO HITREJE!

Jurij Režek

Pri geodetih me v zadnjem času niti ne preseneča več (me pa že nekoliko dolgočasi), da se v valovih, vedno znova, pojavlja vprašanje, kaj bomo počeli v prihodnosti. Ta vprašanja kažejo na to, da se počutimo nelagodno, da se na področjih delovanja geodetov ali zunanjih dejavnikov, ki so povezani z našim delom, dogajajo spremembe, vzpodbude ali pritiski, mi pa jih ne znamo izkoristiti v svoj prid. Zato si želimo miru, da bi v miru opravljali svoje temeljno zgodovinsko poslanstvo. A ti dejavniki so in obstajajo in toliko možnosti in priložnosti, kot jih je prav v obdobju sprememb, vzpodbud in pritiskov ne ponuja nobeno drugo obdobje!

Prav obratno, ravno v obdobju družbene, strokovne, tehnološke stagnacije, torej tedaj, ko se počutimo najbolj varni in gotovi, prav takrat imamo najmanj priložnosti za uveljavljanje, za razvoj obstoječih in za preskok na nova področja. V takem, mirnem obdobju se običajno ukvarjamo predvsem sami s sabo in se zazibamo v uspavanost. Zastoj pri zunanjih pritiskih, pobudah in vzpodbudah potem daje občutek (lažne) varnosti in zavetja. A prav ta občutek pomeni resnično nevarnost, saj tedaj ne razpoznavamo okolja in se torej ne odzivamo nanj.

Prava varnost in napredek je le v dinamičnem okolju in v stalnem opazovanju zunanjih dejavnikov, v ustvarjanju in razpoznavanju potreb družbe in strok ter v odzivanju, v posledičnem gibanju, napredovanju, prehitevanju in tudi v zaostajanju. Saj je tudi slednje vzpodbuda, če to znamo pravočasno opaziti in se ustrezno odzvati. Le takrat lahko tudi sami narekujemo »kaj«. V statičnem okolju pa se je težko uveljaviti, seveda pa tudi ni motivov za to.

Znamo naštevati (hipotetične) priložnosti, a tega je bilo že dovolj. Če nam te niso dovolj (ali pa jih morda ne znamo uveljaviti – in spet smo na vprašanih »kaj« oziroma predvsem »kako«), potem pa je včasih zadosti, da le dobro slišimo in se soočimo s kako kritiko – in ukrepamo; kritika pomeni, da nekdo morda celo pričakuje, da ukrepamo, in morda nam je celo pripravljen pomagati; preverimo! Včasih je tudi dovolj, da z geodetskimi očmi preberemo slovenske razvojne in sektorske dokumente – in ukrepamo. Včasih je tudi zadosti tudi le to, da se ozremo po naših sosedih in po razvitejših državah, in si za vsako geodetsko področje najdemo kakšen vzor, po katerem bi se radi zgledovali – in ukrepamo. Poznamo tuje, zelo uspešne primere (iz uprave in iz gospodarstva), ko celo ni bilo treba razvijati povsem novih idej, pač pa le poskrbeti za prenos vzorov in dobrih praks v svoje okolje.

Ne morem mimo tega, da smo v bližnjem preteklem obdobju naredili nekaj pomembnih korakov. Bravo! Vedno znova tudi poslušamo, da ni denarja za velike projekte. Kako prosim, smo mar

izgubili spomin? Vendar, kako pa naprej? Poskusimo: koliko od nas je že slišalo za novo finančno perspektivo EU, za razvojne in kohezijske sklade? Koliko od nas je slišalo politike, ko so se prerekali, kako malo razvojnih finančnih sredstev EU je izkoristila Slovenija? Koliko od nas je prebiral te razvojne dokumente in programe? Koliko od nas se je že soočilo s tujimi svetovalci, ko so nam (za denar) prodajali svoje izkušnje, ko smo bili v skupini držav pristopnic v EU? Mar ni treba samo to, da združimo možnosti, ki se, resda še prikrito, ponujajo v prejšnjem odstavku (odkrijmo jih!) ter v tem odstavku našete (morebitne) vire? In da se organiziramo ter – ukrepamo!

Koliko geodetov pa se zares ukvarja z naštetimi stvarmi? Slučajno in samo po sebi se ne bo nič zgodilo (ne, ne, šlo bo celo navzdol). Ne morem pa se prepričati, da nimamo priložnosti in (še) nočem sprejeti, da gre le za našo nespretnost, da jih ne izkoristimo. Tu pa ni več vprašanje »kaj«, temveč »kako«. Zato ne vračajmo vprašanja nazaj na »kaj«, če je težava v tem, da ne vemo »kako«.

Ni ne razlogov ne časa za počitek in za obračanje nazaj in navznoter! Če smo nekoč lahko preživeli z vero in zaverovanostjo v nedotakljivost obstoja, stroke in strokovnosti, zdaj to ne gre več. Ni prava pot nazaj v varljivo varno zavetje in tiščanje glave v pesek; ni prava pot korak naprej in dva nazaj. Ravno obratno – dva naprej in enega nazaj (če sploh) in izkoriščanje priložnosti, ki vedno in stalno obstajajo – to je tisto, kar nas bo naredilo družbeno potrebne in s tem pomembne (in ne obratno!).

(Naš) prostor se širi in mi se bomo z njim! Vedno hitreje.

mag. Jurij Režek
predsednik Zveze geodetov Slovenije